

אורד וינגייט ויחידת הקומנדו עברית מארץ ישראל, המלך הנגוס שוב בארצו, הרודי נות האשית שלו נמשכה, כאילו לא קרה דבר, הכבישים ומיפעליהפיתוח, שבנו הן איטלקים, הונחו והתפרקו בהדרגה. מכיוון שהאתיופים הם שונאים מסור-תיים של הערבים, היה היילה סלאסי מאר שר לארח אצלו ישראלים, ואלה פשטו בכל מערכות ההשכלה, המשק של ארצו, הודות להם גם הוכשל המרד הראשון של שואפי-הריפורמה בארצו: אלחוטאי קלט את הידיעה כאשר שהה הנגוס בחו"ל, וישראלים דאגו להע-ביר את הידיעה. אבל הנגוס היה כפוי-תודה, הוא נכנע ללחץ הערבי, אם כי באי-רצון בולט, כדי לשמור על עמדתו בקהיליה האפריקאית.

ציון והחיללים

אולם אפילו הקיסר הקשוח, בעל קומת-הנגוס, לא יכול היה לעמוד לאורך ימים מול כוחות-הקידמה, השבוע הגיע הסוף. למזלו הרב, לא בא הדבר במהפכה עקרי-בהימדם, הוא לא שילם עבורה בחייו. מרד החיילים פרץ באריתריאה, האיזור המוסלמי שהיה שייך לאיטליה, ושצורף לאתיופיה אחרי מלחמת-העולם. החיילים דרשו תוספת שכר. החיילים בבירה הצטר-פו למרד, כלאו את הקצינים, הסמו את הדרכים. היש מהר לא הסתפקו עוד ב-כסף, תבעו ריפורמות. הקיסר נכנע, מינה ממשלה חדשה, בראשות חבר אחר של מישפחתו. כאשר נתברר שהקיסר הוא חסרי-אונים, התקוממו גם האגודות המיקצועיות הזע-רות, בעלות 85 אלף החברים. כמו החי-ילים, תבעו גם הן תוספת של 200%. שוב נכנע הקיסר, ומזכיר ההסתדרות, הנושא את השם העברי ציון תאקי, הכריז: "יש איחוד לבבות". כך נסתיים העניין בכייטוב. הקיסר נש-אר על כיסאו, הצבא חזר למחנות, השב-ית תה הכללית הופסקה, אחרי שהצליחה במידה מפליאה. אולם שילטון-היחיד של גוראריה-הי-ור דה בן ה-83 הלך לעולמו.

ארה"ב עירומים נגד הנשיא

התפשטות האופנה כשריפת-קוצים ב-רחבי המדינה, ומשם לאירושה, מביאה את הפרופסורים לחיפוש אחר סיבות עמוקות יותר. כרגיל, מייך נמצאו פסי-כולוגים וסוציולוגים שנתנו הסברים עמו-קים. אנשים חכמים יותר פשוט הסתכלו ונהגו, כפי שעשה גשיא מיכללת סוויס-ברייאר, כאשר עברו על פני ביתו 50 נערות עירומות. הוא מחא כף. במיכללת גזרנייה השתתפו 1000 טור-דנטים בסטריק, שמשך אליו 20 אלף צו-רים. "הלוואי שהיה לי אומץ-הלב להצט-רף אליהם", אמרה צופה זקנה. "הם נראים כאילו הם נהנים!"

ב"איזור התנ"ך" האדוק של טכסאס השתתפו בסטריק 200 סטודנטים, ורקדו בעירום לפי מוסיקת רוק, להנאת 2000 צופים. מעל לאוניברסיטת אילינוי קפצו ארבעה צנחני-עירום, כשהם לבושים ב-קסדות ומגפיים בלבד, בסטריק המוצנח הראשון, 6000 צופים מחאו כף. במיכללת הנשים האריסטוקרטית המפורסמת, וא-סטר, רצו חמש בחורות בסטריק נהדר, אך כאשר הבחינו בגברים הרצים אחריהם, מיהרו להתלבש והספיקו להתכסות בעור מועד.

המונים המתנינו בסבלנות בלילה. לפתע נשמעה הקריאה: "הנה הם באים!" האנשים התרוממו על כהונות הרגליים. הם לא אוכזבו. בשביל הצר הופיעו לפתע כ-300 גברים ונשים, כולם עירומים כבר יום היוולדם, ועברו על פני הצופים ברי-צה מטורפת. מדוע? לשם מה? איש לא ידע להסביר בדיוק.

זה היה סטריק — אחד מרבים שנערכו השבוע באוניברסיטאות ברחבי ארצות-הברית.

במקום פצצות

אך אחד אינו יודע בדיוק מה זה "סטריק". זוהי מילה חדשה, שת-ר ווסף למילים החדשות הרבות של התק-רפה, שקשה להסביר, כגון "היפי", "רוק", "ביט", "סופ" והי"י". לפי המילון, STREAK הוא קו ארוך, צר ובלתי-יישר — סטריק של ברק או צבע, למשל. לפי פירוש נוסף, זוהי תנועה מהירה — שוב, כמו ברק. הסטריק המודרני נולד כתעלול אוני-ברסיטאי. פעם היו הסטודנטים בארצות-הברית עורכים בהודמניות הגיגיות, פשי-טיתחתונים — פשיטות של הגברים ב-חזיות ותחתונים כשלל. תעלולים אלה נעלמו בתקופת התנועה הסוציאלית הגדו-לה למען הכושים, ותנועת-ההתנגדות ל-מילחמת ויאטנאם. הסטודנטים נעשו רצי-ניים יותר, עסקו בהפגנות, תנועות-מרי ופצצות.

הגל הרציני עבר עתה, והיה צורך בביטוי חדש למרץ המרדני והאנטי-מימס-די. הסטריק מהווה את התשובה. הוא נולד כתעלול בלתי-פוליטי, כבי-כול. אך השבוע הודיעה ועדה זמנית של "סטריק למען הדחה", כי אלף סטודנטים וסטודנטיות עירומים ירצו סביב הבית-הלבן, כדי לתבוע את התפטרות הנשיא-הידיעה הוכרשה למחרת היום, הוסברה כתעלול-על-גביית-עלול. אך האופי האנטי-מימסדי של ריצת-העירום, המפר את ה-מקובלות הבורגניים, ברור. בעיר אחת כבר התערבה המישטרה, גרשה למהומה והפעילה גאו מדפייע.

סער צועדת שוב

ידוע, של אהדים. "גם ישו, היטלר ומזר-מד התחילו בראש קבוצה קטנה, מתנצל ציירי-השלטים המשוּפס. אבל אנחנו תנו-עת העתיד".

איזה עתיד? להופמן יש מושגים מטוש-טשים, המועתקים בגלוי מן התנועה ה-נאצית. צריכים להילחם בבולשביקים ו-בבעלי-ההון (את היהודים אין הוא מזכיר, לפי-שעה). צריכים לפזר את הפרלמנט ואת המיסלגות הרקובות, צריכים להקים ממשלה של מומחים. ולהקים מחדש, כמו-כן, את הוורמאכט הנהדר.

הוורמאכט הוא הדוגמה לכל, אמנם, הופמן לא הספיק לשרת בו. אבל אנשי-נושאים נשק של הוורמאכט (שעליו הוצא להופמן רשיון כחוק, בתוקף היותו "אספן נשק"). אלה הם הרובים הידועים בצה"ל בשם "רובים צ'כיים". הם חובשים כובעי-פלדה של הוורמאכט. פעם בשבוע, ביום ו' אחרי-הצהריים, הם מתאמנים בקרב פנים-אל-פנים, הסתערות, ושאר מיקצועות שיהיו דרושים בשעת-האפס.

גם דגל יש. לא צלבי-הקרב, אלא מין צלב חדש, המורכב מארבעה ראשי-חיצים.

שואר ההיכל

האם זה רציני? שילטונות גרמניה אינם מתייחסים ברצינות להובי של ה"סרן", כפי שהופמן מכנה את עצמו. ואכן, לדעת מומחים אין הנוער הגרמני מתעניין כלל בעבר הנאצי — לטוב או לרע. כאשר הופיע השבוע ירחון חדש, המוקדש כולו לתיאור התקופה הנאצית בצורה עממית (בתוספת תקליטים המנצי-חים את קולות התקופה, נאומיה וזעקות-ההייל שלה), הודיעו המו"לים שהם מת-כוונים בעיקר לשיכבת-הבנינים של בני 30-50. הזקנים פוחדים להיזכר בתקופה זו, ואילו הצעירים אינם מתעניינים בה כלל.

בינתיים, טוען נציג עיריית נירנברג, משרת הופמן מטרה מועילה, הוא שומר על הארמון היפה שחיה עלול, אחרת, לטבול עלהונחה.

מתי בירושלים?

בינתיים פישטה האופנה לאירושה. 13 גברים עירומים ערכו סטריק לרג-לי מיגדל אייפל בפאריס, כשהם לבושים בחולצות של מיכללה אמריקאית. בעיר האנגלית השקטה בורנמאוו ערכה צעירה בודדה סטריק ברחוב הראשי. הנערה ה-אלמונית, בעלת השיער הבלונדי הגולש, הזניקה את הצלמים מראש. היא עצמה הופיעה במעיל-פרוזה, מסרה את המעיל לצלב, רצה עירומה לאורך הרחוב התי-מה, נעלמה במכונית שהמתינה לה ב-סימטה צדדית.

"היא היתה נהדרת!" התפעל סטיוארט פושר, צופה בן 40. "זה מגעיל!" אמרה אשה זקנה ושמנה.

עכשיו נותרה רק השאלה מתי תגיע האופנה לישראל — ומתי יערך הסטריק העברי הראשון אחרי 2000 שנה בקמפוס של האוניברסיטה העברית בירושלים. למי-של: "סטריק למען פיטווי דיון", ברא-שז קצינת-חן פיטרית זועמת.